

Ved en ændring af folkeforsikringslovens § 41, stk. 2, bestemmes, at de nævnte tillæg, bistanstillægget og plejetillægget, *ikke skal være underkastet lovens fradragsregler*. Tillæggene skal altså kunne ydes fuldtud uden hensyn til den pågældendes økonomiske kår ved siden af den almindelige minimumsrente, $\frac{1}{3}$ af grundbeløbet. Hidtil har hjælpeløshedstillægget været undergivet fradragsreglerne, hvorimod blindetillægget har været ydet fuldtud ved siden af renten.

I henhold til folkeforsikringslovens § 53, stk. 6, vil de nævnte tillæg bortfalde ved en invaliderentemodtagers indlæggelse for længere tid på en i henhold til lovgivningen om offentlig forsorg anerkendt *særforsorgsanstalt*. Da tillæggene er beregnet til dækning af særudgifter, specielt til medhjælp, der som regel vil bortfalde, også når den pågældende indlægges på almindeligt sygehus o. lign., må det i almindelighed anses for rimeligt, at de bortfalder i disse tilfælde. Under hensyn til tilfældenes forskellighed er i § 53 indsat et nyt stykke 7, hvorefter socialministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om, hvorvidt og i hvilket omfang tillæg efter § 40, stk. 3, skal bortfalde *under rentemodtagerens indlæggelse på almindeligt sygehus o. lign.*

Hjælp til anskaffelse af proteser og andre foranstaltninger. I henhold til folkeforsikringslovens § 60 har der efter invalideforsikringsrettens bestemmelse kunnet ydes hjælp til anskaffelse af proteser, bandager, sygevoгне, høreapparater o. lign. til forsikrede og rentemodtagere, hvis hjælpen havde *erhvervsmæssig* betydning for den pågældende. Ifølge samme bestemmelse er der ydet hjælp til kur og pleje samt livsvigtig medicin. Hjælpen har ikke været betinget af trang. Desuden har rentemodtagere kunnet få hjælp til sådanne foranstaltninger i henhold til lovens § 62, hvorved det i praksis har været en betingelse, at foranstaltningen medførte en økonomisk og erhvervsmæssig fordel, som stod i rimeligt forhold til bekostningen. Iøvrigt har